

Τὴν σοφίαν ἐθεώρουν
 Τοῦ πανσόφου Ποιητοῦ,
 Καὶ ἐνῶ τὴν ποικίλιαν
 Τῶν ἀνθέων θεωρῶν,
 Κι' ἀπολαύων εὐωδίαν
 Παρηρχόμεν τὸν καιρὸν,

Εἰς τὰ ᾧτά μου ἤδειξ
 Τοῦ ζεφύρου ἡ πνοή
 Ἐψιθύρισε γλυκεῖα,
 «Εἶναι ἄνθος ἡ ζωή.

«Ναί! μυστήριον τὸν βίον
 Τινὲς εἶπον ἀμαθῶς·
 Εἶναι ἄνθος ὡς τὸ Ἴον,
 Εἶναι ἄνθος ἀληθῶς.»

«Ὁ Θεὸς μᾶς τὸν χαρίζει,
 Καὶ αὐτὸς τὸν ἀφαιρεῖ·
 Καὶ τὴν χρῆσιν του ὀρίζει,
 Ὅσον τὸν διατηρεῖ.

«Ὅθεν, φίλε, σὺ, μὲ κρίσιν,
 Ὅ μετέχων τῆς πνοῆς,
 Κ' εὐγνωμόνως ποιεῖ χρῆσιν
 Τῆς ἀνθούσης σου ζωῆς.

A.

ΔΟΞΑΙ ΑΡΧΑΙΩΝ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΣΧΗΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΓΗΣ ΗΜΩΝ.

Ὁ Ἀριστοτέλης, ὅστις ἔζησε κατὰ τὸν 4ον π. Χ. αἰῶνα καὶ ἦτο ἐπιμελής καὶ ἀκριβὲς σπουδαστὴς τῆς φύσεως, εἶχε ποικίλας ιδέας περὶ τοῦ σχήματος τῆς γῆς, αἱ ὁποῖαι εἰς τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐφαίνοντο λογικαὶ καὶ ἐπομένως ὀρθαί· ἀλλ' ὅμως ἐπειδὴ δὲν ἦσαν γνωστὰ τὰ γεγονότα, ἐστηρίζοντο ἐπὶ μόνῃς τῆς λογικῆς.

Ὁ Ἀριστοτέλης εἶχεν ιδέας τινὰς περὶ τοῦ τί εἶναι φυσικόν, καὶ τί εἶναι ἐντελές, ἐκ τῶν ιδεῶν δὲ τούτων κρίνων ἐσυμπέρανεν περὶ τοῦ τί πρέπει νὰ ᾖ καὶ ἐπομένως περὶ τοῦ τί πραγματικῶς εἶναι τὸ φυσικόν τοῦτο καὶ ἐντελές.

Εἰς τὴν ἐρώτησιν ἂν ἡ γῆ στρέφεται ἢ ὁ οὐρανὸς, ἀποφαίνεται, ὅτι ἡ γῆ κατὰ τὸ φαιρόμενον ἡρεμεῖ, οὐχὶ μόνον διότι ἡμεῖς τὸ βλέπομεν, ὅτι ἔχει οὕτως, ἀλλὰ διότι ἐξ ἀνάγκης πρέπει νὰ ᾖ καὶ τοιοῦτον, ὅτι δηλ. ἡ ἡρεμία εἶναι τι φυσικόν εἰς τὴν Γῆν.

Ἐρωτώμενός διὰ τί οἱ ἀστέρες πρέπει νὰ κινῶνται περὶ τῆς Γῆς, ἀποκρίνεται, διότι εἶναι φυσικὸν νὰ κινῶνται οὕτω, ἐπειδὴ ὁ κύκλος εἶναι ἡ ἐντελεστάτη γραμμὴ, ὡς μὴ ἔχων ἄκρα, καὶ ἐπομένως πρέπει νὰ περιγράφεται ὑπὸ τῶν ἐντελῶν ἀστέρων!

Ὅτι ἡ Γῆ κεῖται εἰς τὸ κέντρον τοῦ Σύμπαντος καὶ ἡρεμεῖ, ὁ Ἀριστοτέλης ἀποδεικνύει καὶ θεολογικῶς. Οὕτω π. χ. πᾶν πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον ἐκτελεῖ οἰανδήποτε πρᾶξιν ἐγένετο πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς πράξεως ἐκείνης. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ σκοπεῖ τὴν ἀθανασίαν καὶ τὸ ἀτελεύτητον, ἔπεται, ὅτι πᾶν ὅ, τι εἶναι ἐκ Θεοῦ πρέπει νὰ ἔχῃ αἰώνιαν κίνησιν, δηλ. πρέπει νὰ ᾖ καὶ προοδευτικόν. Οἱ οὐρανοὶ ἔχουσι θεῖαν ιδιότητα, διὰ τοῦτο ἔχουσι σχῆμα σφαιρικὸν καὶ κινούνται αἰωνίως κυκλοτερῶς. Τώρα, ὅταν σῶμά τι ἔχῃ κυκλοτερῆ κίνησιν, ἐν μέρος εἰς τὸ κέντρον αὐτοῦ πρέπει νὰ μένῃ ἀκίνητον· ἡ γῆ εἶναι εἰς τὸ κέντρον, λοιπὸν εἶναι ἀκίνητος.

Με ὅλας ὅμως τὰς πεπλανημένας ταύτας δοξασίας του περὶ τοῦ σχήματος τῆς Γῆς, ὁ Ἀριστοτέλης εἶχε καὶ πολλὰς ἄλλας, αἵτινες ἦσαν πολὺ ἀνώτεραι τῶν δοξασίῶν τῆς ἐποχῆς του, μετὰξὺ δ' αὐτῶν καὶ τὸ ὅτι ἡ Γῆ ἦτο σφαιροειδὴς, οἱ δὲ πρὸς τοῦτο λόγοι του εἶναι ἰσχυροὶ καὶ ὀρθοὶ καὶ σήμερον, ἀλλὰ τὸ πῶς ἴστατο κρεμασμένη εἰς ἓνα τόπον χωρὶς τινος ὑποστηρίγματος ἢ θεμελίου, τὸν παρεξάλιζεν.

Ἐν ἑλλείψει ἀκριβῶν γεωγραφικῶν γνώσεων τὰ διάφορα ἔθνη ἐκ πατριωτισμοῦ ἐθεώρουν ἕκαστον τὴν χώραν του εἰς τὸ κέντρον τῆς Γῆς. Οὕτως ὁ Ἰνδὸς, ὁ κατοικῶν εἰς τὸν Ἰσημερινόν, καὶ ὁ Σκανδιναυὸς, ὁ ζῶν πλησίον τοῦ πόλου, ἀμφότεροι ἐδόξαζον, ὅτι ἡ πατρίς των ἔκειτο εἰς τὸ κέντρον τῆς Γῆς. Οἱ Ἕλληνες εἶχον τὸν Ὀλυμπον, οἱ Αἰγύπτιοι τὰς Θήβας, οἱ Ἀσσύριοι τὴν Βαβυλῶνα, οἱ Ἑβραῖοι τὴν Ἱερουσαλήμ, οἱ Κινεῖς ἀκόμη καὶ τὴν σήμερον καλοῦσι τὴν χώραν των κεντρικὴν αὐτοκρατορίαν. (Ἀκολουθεῖ.)

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΟΣ

Τὸ πῦρ, ἡ κοινὴ αὕτη πηγὴ τῆς θερμότητος, τοῦ φωτός καὶ τῆς ζωῆς, καὶ τὸ ἐνεργητικὸν στοιχεῖον πολυειδῶν βιομηχανικῶν καὶ εἰδικῶς τῆς μεταλλουργίας, εἶναι ἀναμφιβόλως μία τῶν μεγίστων νικῶν, τὰς ὁποίας ὁ ἄνθρωπος ἐκέρδησε κατὰ τῆς φύσεως.

Ἡ ἀνάκαλυψις αὐτοῦ ἐπομένως ἦτο μέγιστον εὐτύχημα διὰ τὸν ἄνθρωπον καὶ ὁ πρόδρομος καὶ προάγγελος τοῦ πολιτισμοῦ. Μετὰ πυρὸς συνδέονται πολλὰ οἰκογενειακά καὶ κοινωνικά εὐχαριστήσια, καὶ διὰ τοῦτο δὲν εἶναι θαυμαστόν, ἂν πρὸ ἀμνημονεύτων χρόνων, τὸ